

IDEEA NAȚIONALĂ

Director: N. N. MANOLESCU

Linia ferată Brașov-Buzău

Din primul moment al unirei Ardealului cu Vechiul Regat s'a pus problema unor noi legături de cale ferată între ținuturile de dincolo și dincoace de Carpați.

S'a recunoscut atunci de toată lumea că cea mai necesară linie de cale ferată ce urma să se construiască, era linia ferată Brașov-Buzău, prin care se dădea Ardealului o legătură directă cu marea și cu porturile dunărene (mult mai scurtă și mai rapidă, decât cea existentă prin Ploiești) precum și cu toată regiunea sud-estică a țării.

Au trecut dela unire atâția ani și linia ferată Brașov-Buzău a rămas tot în stare de proiect în cartioanele ministerului de comunicații.

Linia ferată Brașov-Teliu nu s'a continuat pe teritoriul județului Buzău nici cu un metru, astfel că sutele de milioane investite într'ansa rămân neutilizate ca și miliardele cheltuite cu tunelul dela Teliu.

Știm că o mare parte din împrumutul de refacere s'a alocat pentru construcții de cale ferată. Cea mai importantă linie ce urma să se realizeze fiind linia Brașov-Buzău, ne întrebăm cari sunt cauzele ce nu zădărnici construirea acestei linii, din moment ce de lipsă de fonduri nu se poate vorbi?

Bani au fost destul, dar li s'a dat o altă destinație în lucrări de importanță secundară. Ne întrebăm ce fel de program de construcții există la direcția căilor ferate, când liniile de importanță acelelea Brașov-Buzău se abandonează cu atâta ușurință, după ce s'au investit miliarde în construcția tunelului și a liniei până la Teliu?

Se știe că dela unire și până astăzi, între Ardeal și Vechiul Regat nu s'a construit nici o nouă cale ferată care să ușureze și să intensifice comunicația cu noile provincii de peste Carpați.

Iar în acest timp, guvernul proiectează o nouă legătură între România și Jugoslavia, pentru care este vorba să se cheltuiască miliarde, bani pe cari însă nu suntem în stare să găsim când este vorba de a se încheia mai bine legăturile dintre provinciile țării noastre.

Podul de peste Dunăre nu prezintă nici pe departe importanța economică și strategică pe care o are linia Brașov-Buzău. Credem deci că este inadmisibil, că este rușinos, să se înceapă construirea aceluia pod peste Dunăre, înainte ca să se fi terminat și dat circulației linia ferată Buzău-Brașov.

Importanța liniei ferate Brașov-Buzău este de ordin național. Pentru județul Buzău însă, această linie ferată este de o importanță deosebită, prin marile perspective de dezvoltare și prosperitate economică ce i le deschide.

Fără de întârzierea sau poate chiar abandonarea ce se manifestă din partea căilor ferate în înfăptuirea acestui proiect, partidele politice nu au reacționat până în prezent.

Tot același lipsă de interes au dovedit și Camerele de Comerț din Buzău și Brașov precum și cercurile economice respective.

„Ideea Națională” care va susține toate cauzele de ordin local ce se încadrează în problemele de ordin general, își la angajamentul să fie trează atenția opiniei publice locale până ce se va înțelege de toți însemnătatea liniei ferate Brașov-Buzău.

Să luăm exemplul dela Severineni, cari au pornit o acțiune demnă și viguroasă pentru ca proiectatul pod să se facă lângă orașul lor.

Înfăptuirea cât mai neîntârziată a legăturii ferate dintre Brașov și Buzău trebuie să formeze preocuparea constantă a locuitorilor acestor orașe și județe. Trebuie să raliat toate energiile locale, indiferent și pe deasupra chestiunilor de politică de partid, pentru ca linia ferată Brașov-Buzău să devină o realitate.

UNUI MĂTURĂTOR.

Prietene Moș Marinescu
Tu îmi rechemi timpul în care
Elev al școlii militare
Eram soldatul Manolescu.

Jambierele și pantalonii
Uzați de multă călărie
Azi îi porți tu... și ca bufonii
Ai mătură și pălărie.

Cu mâna-ți aspră, pentru pine
Împingi gunoarele într-o parte
Și toată strada pînă departe
Ca'n palmă'n urmă ta rămâne.

Oh, bătrânețea nemiloasă
Și munca grea te încovoie!
Tu aprinzi pipa și nu-ți pasă
Dacă e soare, vînt ori ploaie

Cu mătură și pălărie
Ca un bufon în jur privești,
Dar măturînd din gîru, zîmbești
Apoi te'nconuți a vieții.

Și cum te depărtezi spre piață
Profilul tău de bronz îmi pare
Ca un simbol ca o chemare:
Un om cu-o mătură măreață.

N. N. Manolescu

5 Iulie 1933

Din partea D-lui Petre Mihail,
apreciatul redactor politic al ziarului „Curentul” primim încurajatoare rînduri de urmează:

Stimate D-le Manolescu,

Vă mulțumesc pentru numărul din „Ideea Națională” L-am citit și am avut plăcuta surpriză de a găsi în el o joacă scrisă de adevărați intelectuali, ce nu se poate adresa, firește, de cît unui cerc restrîns și ales. Desigur că într'un oraș de de provincie, dacă nu este imposibil, este cel puțin temerar să încerci a realiza o gazetă de tiraj. Dar sunt aici numeroși intelectuali, risipiți, pe care o publicație ca acela a d-vo, îl poate apropia și uni într'un efort comun. Pe deasupra unor trecătoare neînțelegeri de partid, veți putea să realizați, prin „Ideea Națională” un front al tuturor oamenilor de bine din Buzău, pentru pășirea la o acțiune comună constructivă care ar însemna totodată, un optimism moral. Atunci, veți avea un merit nelăgăduit. Urînd „Ideea Națională” viață lungă și drum victorios, primiți-vă rog expresiunea unor sentimente distinse.

Petre Mihail

„Ideea Națională”

12 Iulie 1933 București

„SERBAREA PRESEI”

Sedința Comitetului de direcție al Federației Generale a Presei din Provincie, care se va transforma într-o adevărată „Serbare a Presei” se ține luna aceasta în orașul nostru și va fi urmată de o excursie în munții Buzăului. (9 și 10 Iulie cor.)

Cu acest prilej s'a anunțat sosirea în localitate a unui mare număr de gazetari profesioniști, români și minoritari, din toată țara, a președintelui de onoare al Federației D-l sub secretar de stat V. V. Tilea și a D-lui Ivanov, președinte activ.

Dat fiind scopul acestor sedințe lunare ce se țin pe rînd în principalele orașe ale țării, și programul F.G.P.P. care în afară de chestiile strict profesionale, este acela de „a cunoaște țara și condițiile de existență a presei din provincie și a înfrăți breslașii scrisului ziaristic” după cum lamurește invitația program, publicată în numărul recent (15) al ziarului local „Reporterul” urăm distincțiilor oaspeții o cit mai plăcută și instructivă petrecere în orașul și județul nostru și nu ne îndoiim că, grație oficialității care și-a dat tot concursul și măsurilor

luate din vreme de onor comitetul „asociației presei buzaene”, se vor putea bucura din plin de o tradițională ospăție precum și de frumusețile pitorești ale munților noștri.

Cît privește „înfrățirea breslașilor scrisului ziaristic” nu ne putem opri de a admira elevațiunea unor deziderate atât de nobile și creștinești, dar socotim că minoritarii noștri confrăți: unguri, evrei, ruși, bulgari etc. ar fi pîut să ne dea — pînă a nu veni la Buzău — și alte dovezi de sinceră dorință de înfrățire decît acele manifestări de șovinism, exclusivism, comunism minoritar etc. despre care aproape zilnic luăm cunoștință.

Din parte-ne, declarăm că și noi suntem pentru înfrățire, dar în primul rînd între Români care din naștere sunt toți frați buni între dînșii, cu toate că adeseori se tratează cam vitreg, — apoi între Români și minoritari.

În materie de înfrățire însă, rezervăm totdeauna minoritarilor primul cuvînt — din curtoazie.

„Ideea Națională”

Menirea simplă a Naționalismului

Puiu Gărcineanu

Un scepticism comod reduce viața și valorile ei la o singură realitate indiscutabilă: persoana mea. — realitate precisă, mărginită de stola hainelor.

Dincolo de această delimitare egoistă, realitățile devin mai nebuloase. Socialul, politicul, culturalul sunt fenomene de iluzionism. Nepăsarea noastră le dă numai o existență abstractă și aceste valori fiind pînă de departe, viața noastră concretă rămîne doar cu bodega, cinematograful, somnul și alie câteva distracții.

În această atmosferă de primejdioasă amorteală și lentă descompunere, trăiesc mai toate orașele noastre de provincie. Dar oboseala aceasta a aspectului cotidian nu înseamnă, totuși, înăvire. Ci numai o lipsă de organizare și de stimulent. Trăim fără ideal. Viața rămîne, astfel, drumul gol dintre naștere și moarte, pe care nu vrem să construim nimic.

Naționalismul e prima și cea mai complexă formă de constructivism social, avînd menirea de a împrăști această atmosferă. Împunînd imperios un ideal colectiv, naționalismul înseamnă ferment de stimulare al tuturor energiilor stagnante.

La noi, însă, naționalismul trebuie să lupte, în afară de scepticismul organic, cu un alt scepticism suprapus și poate singurul puternic: scepticismul istoric. Viața noastră seculară, așezată aici la răscrucea frământărilor și a neamurilor, ne-a făcut să avem o totală îngăduință față de străini și de acolo o foarte îngăduitoare concepție în afirmarea valorii naționale. Îngăduitoare atitudine pentru traiul tuturor străinilor opoșiți la noi, deveniți dușmani nouă; îngăduitoare concepție în felul nostru de a primi cu hurie, franțuzisme în limbă; îngăduitoare atitudine în nepăsarea unui regim de construi drumurile țării prin muncă suedeză. Poate că toată viața noastră românească e o înșirare de îngăduinți și compromisuri dela linia unei desăvârșite afirmări naționale.

Această nepăsare, departe de a fi o atitudine de largă și evoluată omenie — cum măgulitor dar falsă cală a fi de cei interesați elichetată — e pur și simplu o dezertare, pentru care vom avea să răspundem, chiar în fața omeniei, a cărei morală superioară și permanentă e numai morală creației și a rodniciilor. Ori, lipsit de imperativele vieții noastre proprii, pe care nu vrem să

RECENZII ȘI POLEMICI

Publicăm în mod gra-
tis orice anunțuri re-
feritoare la oferte ori
vânzare de posturi, ser-
vicii sau muncă.

Serbarea de sfârșit de an dela liceul de fete „Dr. C. Angelescu”

În ziua de 21 Iunie, a avut loc în sala de gimnastică a liceului de fete din localitate serbarea de sfârșit de an.

Prin bunăvoința D-lui Em. Homoriceanu Primarul orașului, care a pus la dispoziția școlii, — în mod gratuit, — ramuri verzi și materialul pentru scenă, cum și a D-lui Bonciu, care a procurat cortina și accesoriile ei, programul s'a executat în condițiuni satisfăcătoare.

La reușita serbării au contribuit și D-l Em. Palade, directorul școlii normale de băieți, care a dat 2 elevi violonisti pentru dansuri, precum și D-na Hermann, care a împrumutat pianul D-sale, deoarece liceul deși are pian de concert, cumpărat de defuncta Vera Theodor, nu-l poate folosi deocamdată, deplasarea făcându-se cu mare greutate și mari riscuri.

Serbarea s'a început la ora 5 p. m. în fața unei asistențe selecte și numeroase, compusă în majoritate din părinți, care a complectat până la ultimul loc sala de festivități, încă neterminată, dar decorată frumos — în acest scop — prin îngrijirea D-nei prof. C. Gircineanu — cu ghirlande, ramuri de stejar și splendide covoare naționale.

După „Imn regal” executat cu brio de corul școlii sub conducerea D-nei prof. M. Constantinescu, D-na Fl. Manolescu, directoarea liceului, a rostit o cuvântare ocazională.

„Numai acela ce n'a simțit niciodată farmecul vieții școlarești, spune D-sa, nu poate înțelege tainicele fire ce s'au jesus, zi de zi, dela suflet la suflet, acea dragoste plină de înțelegere ce se infiripează în sufletul profesorului pentru copiii, care cresc și se formează sub ochii lui...”

„Eu întotdeauna am simțit o adevărată fericire, cind am avut prilejul să constat și să încurajez silința sau îndemnul deosebit al vreunei eleve. Și în genere, după cum va dovedi și situația școlară, elevele noastre au arătat multa bunăvoință și pricepere la studii, bunăcuviință și distincție în conduită, unele chiar îndemnare și pricepere artistică.”

D-sa subliniază reușita expoziției de lucru, aduce vii mulțumiri Comitetului Școlar și Pr. Gh. Ionescu, profesor al liceului și casier al comitetului care prin concursul său neobosit este un vrednic factor de ordine și progres al școlii.

apoi D-nel Diriginte și Profesore pentru activitatea depusă cu stăruință și devotațiune și în sfârșit adresându-se părinților, le mulțumește pentru concursul ce l-au dat totdeauna și-i roagă stăruitor să-și unească eforturile lor cu acele ale corpului profesoral în ceace privește disciplina și

educația elevelor.

Începe, urind elevelor vacanța bună, odihnă și reînprospătare sufletească, iar pe D-rele absolvente le sfătuiește „să nu disprețuiască îndemnul și sugestiile frumoase ce le-au primit dela profesorele lor”.

Apoi ia cuvântul D-l farmacist V. Livovschi, în numele părinților și al comitetului școlar, D-sa scuza absența harnicului președinte, D-l avocat Al. Iacovescu și exprimă, D-nei Directoare și distinsului corp profesoral al Școlii, mulțumirile și grațitudinea părinților care știu să prețuiască silințele depuse pentru instrucția și educația ficelor lor.

Urmează un bogat și variat program artistic alcătuit din cîteva coruri alese, recitari, dansuri naționale și clasice, realizate cu grație și vioiciune de elevele D-nei Prof. Maria Col. Antonescu, un concert de F. Mendelssohn și Miniaturi de Sabin Drăgoi executate la piano de d-rele Panaitescu G. cl. VII și Grigoriu G. cl. IV.

Au plăcut în deosebi, fiind răspătite cu vii aplauze: dansul jocheilor (cl. II) și menuet (cl. VII). „Ia popotă” schița de Kheops spusă cu siguranță și humor de D-ra Giurescu Lilia (cl. VII). „Nuit d'Aout” de A. de Musset interpretată de D-rele Petrescu G. și Faur L. din cl. VI, Epigrame de Marțial rostite cu mult humor (și în traducere) de D-ra Herman L. cl. VI precum și Fragment din „Calin” de M. Eminescu recitat într'un frumos costum național de D-ra Rășcanu Beatrice (cl. VII).

O mică revelație artistică ne-a dat recitarea poemei „Mignon” de Goethe cu acompaniament de vioară și piano, pregătită sub conducerea D-nei Prof. Lucia Dumitrescu. D-ra Barbu Lucia din cl. VII, a interpretat versurile marelui liric german cu desăvîrșită muzicalitate și reținut sbucium sufletec, nuanșînd armonios fiecare pasagi și subliniindu-l printr'un gest de rugă sau admirație ori prin pauze elocvente. D-sa ne-a dat adevărate momente de emoție artistică ce depășesc nivelul posibilităților unei eleve.

De asemenea, s'a relevat D-ra Marinescu Silvia din cl. V, prin compoziția originală: „Vine vacanța:” citită din caetul de l. română. În această schiță școlarească, o ușoară ironie se împletește cu dorul nelămurit pe care vacanța cu chemările veșei, îi deșteaptă într'un suflet de adolescență ale cărei gânduri boierăsc departe pentru a reveni iarăși, în timpul ultimei ore de l. germană.

Partea II a a serbării, cu un caracter pur românesc în afară de dansurile „Mure-

șanca” și „Marloara” executate admirabil în costume naționale de inimoasele eleve de cl. V și cl. II, S'a remarcat printr'o scenă țărănească „Șezătoarea” improvizatie dramatică de Directoarea școlii, în care textul original — vădînd simț literar și posibilitatea de a schița caractere omenesti — alternează, în chipul cel mai natural cu versuri populare și cîntece românești.

S'au distins: D-rele Ionescu Paulina (cl. VI), Dudu Cornelia, Constantinescu Natalia și Mocanu Aurora (cl. III) prin naturaleța și siguranța jocului au recitat cu un inteligent simț al frumuseților versului, D-rele Mihalcea Corina (Șoimul și Iloarea fragului) Grigoriu Georgeta (Călătorul și Brumărelul) și Chelaru Lucia (fragment final din „Mihu Copilul”).

D-rele Tanăsescu Elena (Du-te dor la badea în sin) Dudu Cornelia (Mindruța dela munte) și în special Livovschi Mariana (La fîntina cu galeata de E. Monția) au cîntat cu reale calități vocale cîntece românești.

Grația indicațiunilor pentru decor și costume și conducerii pricepute a D-nei Prof. Maria Col. Antonescu și D-ra Eugenia Zaharescu, precum și al acompaniamentului D-nei M. Constantinescu, (piano) „Șezătoarea” a avut o reușită frumoasă iar cortina a căzut în ultimele acorduri, ale unei splendide „horă moldovenești” jucată de elevele cl. IV care a dat și majoritatea interpretelor piesei.

Deși serbarea a durat aproape 3 $\frac{1}{2}$ ore, programul fiind astfel întocmit încît să se dea puțința de a se manifesta cît mai multor eleve — totuși publicul a urmărit cu susținută atenție și adeseori a subliniat cu aplauze, diferitele numere din program, înțelegînd să răspundească astfel munca și priceperea tuturor elevelor și profesorelor care și-au coordonat munca astfel, încît au reușit să ne dea o serbare școlarească alit de ordonată și isbutită.

EXPOZIȚII

Liceul de fete „Dr. Angelescu”

St. C.

Expoziția anuală de cusături, desen și pictură a elevelor dela liceul de fete „Dr. Angelescu” a fost deschisă în zilele de 20—23, a. c.

În sala împărțită pe secții am remarcat la „Cusături” lîngă de copii lucrată cu broderii de elevele Marinescu Corina, Crețulescu Steluța și Clînschi Paulina. Diferite împletituri, bluze și rufări din pânzetur fine, executate cu gust de elevele Ionescu Maria, Stoicescu Venera și Dumitrescu Viorica. Minunate fileuri, chilimuri, jersey și migăloase cusături naționale, expuse de elevele Mihalcea Corina, Georgescu Zamfira și Ciocanu Maria. Deosebite colecții de croșetături, șaluri, fețe de masă, danțele aparținînd elevelor Petrescu Angela, Minulescu, Jareza, etc. Alături două casele de o delicată execuție, precum și un splendid covor cu alese motive naționale lu-

crat în comun — au complectat plăcut această interesantă parte a expoziției.

Într'un cadru mai puțin luminos, secția „desen artistic” n'a prezentat un aspect uoliar. Nu știm care este explicația. Faptul însă are o deosebită semnificație, deoarece cunoaștem, că în anul precedent, am văzut lucrări mult mai bune ale celor de azi.

La „desen linear” o bună mențiune, pentru eleva Vasilescu M. Demae de relevat au fost două portrete în ulei, străbătute de tonalitate caldă și liniște — semnate Paulina.

Au mai fost expuse câteva acule și tușuri răsușite. Două berze în alb și negru — au reținut atenția, mai mult prin vîrsta elevului Luiza R., din cl. II.

În general expoziția — organizată de distinsa directoare d-na Florica Manolescu, cu concursul altor de prețios al d-rei Maria Rășcanu profesoară, a făcut impresia unui bazar însoțit, bogat în pânzetur și culori. Publicul select și numeros care a vizitat expoziția a fost o dovadă de succes binemeritat, ce a răspătuit cu prisosință munca coordonată și atentă din acest an.

Puterea Suferinții

(Altădată și acum.)

D-l N. Manolescu, distinsul director al ziarului a cărui redacțiune este făcută într'un spirit atât de înalt și românesc, mi-a făcut o deosebită cinste, invitându-mă să colaborez.

Ideea națională este scumpă tuturor celor ce simt respirația pămîntului strămoșesc. Ea este puterea de viață a popoarelor, deci și a neamului nostru. Pentru ideea națională s'au jertfit cu drag atâtea scumpe vieți, veacuri de-a rândul.

După războiul cel mare, care ne-a dat România visată, ideea națională însă a slăbit îngrijorător în familiile noastre, înlesnind, indirect, expansiunea străinilor și înstrăinarea. (Și străini și înstrăinați eu nu numesc naționalitățile, cari nu trebuiesc jignite, ci pe aceia cari nu iubesc pămîntul patriei poporului autohton, cel mai numeros, și nu-i respectă limba, legile, și obiceiurile — numescă se ei și români).

Înainte de război, ideea națională se hrănea din visul neîmplinit, din suferințele milenare ale neamului. Cea dintîi poveste adevărată, ce mi-au spus-o cînd eram copil, a fost cum unchiul Marin a fost legat de roata carului de săcul din Budila, în 1848, fîl lăsat în ograda satului și împuscat! Iar dela moșul, Ion Petcu, un mocan impresionant de voinic, care făcea negoț în lîns de lăna în tovărășia negustorului român macedonean Steriu din Brașov, am înțeles cel dintîi dor. Parc-ăi vîd prin sila genelor și azi, sosind din poarta Predealului, pe Valea-Morii, valea satului, cu copiii sburdînd în urmă-i, admirîndu-i desăgii plîni de roșcove, covrigi cu susan și covrigi de caș, pentru noi, iar cîobanul cu căruța ferecată, scîrțîind de povara burdușilor de brînză, puținilor de lapte și arzîi de lăna, din care ne hrăneam și îmbrăcam tot anul, în seara de Crăciun, pe lada din fața sobei, la lumina candelii și a focului, în colcăitul sarmalelor, în vreme ce mama ca toate femeile din sat, înaintea zilelor mari și sîrșitului posturilor, își termină de

citit a treia oară psaltirea, talca moșu ne povestea.

O cu cît dor îi așteptam să ne spuie despre 77, despre Ion Brătianu, despre Lascăr Catargiu. „Cu 24 de cat înaintași... pe podul Mogosoaia, venis Lascăr Catargiu, mă baleș, așa boier”. Începea moșul, așa cum se începe povestea: a fost odoadă ca niciodată”. Și noi nu mai puteam de bucurie și exclamam: Cum taică — moșule, cu 24 de cat mergea ministru lărti? Iar cînd se ridică să plece, lîndcă locuia la Ielșia, sora mamei, în căna bătrânească în care mi-a arătat firida din zidul cămării de piatră unde și-a ascuns galbenii în 48, își scutura pletele-i albe ca de nea, cum astăzi nu mai am văzut, ca să-și așeze mai bine căciula de oale cît o banișă, o minune în ochi-mi de copil, și se opria din poveste, lînd cu degetul în aler un mare cerc către apus ofînd: „Dacă'ar fi p'acolo granița, mă dîlcule!”.

În această atmosferă, am crescut eu și frații mei, cu dorul moșului în gînd și amintirea vie a sîngelui strămoșesc ce picură pe urma roșii din trupul lărti sau frînt pe ea. Așa au crescut copiii cîobanilor călători cu oile între Carpați și Dunz Mocanii din Săcele, Bosnenii, Brețcanii, Polenarii, Morolenii, Tuțienii, Mîștenii și toți mîrginenii din coama de apus a munților Carpați.

Astfel, din dor și suferință a crescut, mai trainic decît stîncă, ideea națională, veac de veac. Și prin viața plină de religiozitate, castitate și credință în izbăvire a mamelor și a bunicelelor noastre, femeile mocanilor, s'a năstrat tenace tradiția de luptă până la biruință.

Mocanii și toți mîrginenii își zideau singuri, făr, „atorul statu lui, bisericile și școale, singuri își alegeau preoții și învățătorii plînd biruri și împărătilui (roșu) ce era al împărătilui, și statului și ce era al lui D-zeu, lui D-zeu bisericii strămoșești, în care slujba nu mai conținea, bisericii care susținea școala.

Așa era în vremurile de rezistență ale ideii naționale!

Azi? Ideea națională se macină, dacă nu vom urmă ca odinioară, asprele drumuri, către noul idealuri.

Pentru biserică și școli nu mai sunt bani?

Să jertfim viața de lux care ne-a moleșit trupul și ne-a sărăcit sufletul. Să jertfim tot ce este fals (mai ales fals) și inutil, în viața publică și particulară. Să nu dorim viață ușoară.

Drumurile spre idealuri sunt numai drumurile pe care sîngerăm. Creația e puterea seminei suferinți.

Radu Mircan

Stimați Concetățeni, ați avut vreedată curiozitatea de a cîntări pâinea pe care o cumpărați zilnic?

Noi am cîntărit o pâine albă cît și una neagră cumpărate din centru și am constatat că trage la cîntar fieceare în loc de 950 gr. (cu toleranța oficială 50 gr.) a-bea 800 gr. Diferența în minus de 150 gr. este datorită indolenței noastre pe care am plătit-o și o plătim scump totdeauna.

Falimentul Marxismului

de Em. Radu

Noțiunea de socialism nu a fost, totdeauna, echivalentă cu aceea de marxism.

Socialismul, ca sistem de cugetare politică, este considerat având origina în concepțiile lui Platon despre organizarea Statului.

Marxismul a apărut în a doua jumătate a secolului al XIX, ca o reacțiune contra socialismului utopic.

Pe când socialismul utopic urmărea reforma imediată și radicală a societății, pornind de la un ideal politico-economic ce-l socotea superior organizării societății din prima jumătate a secolului al XIX, Marx își îmbracă doctrina sa în haina rigidității științifice, justificând mișcarea socialistă nu pe o etică nouă, ci pe teoria cauzalității istorice, pe mersul implacabil al evoluției istorice, independent și peste voința proletariatului.

Acesta nu trebuie să lupte pentru triumful socialismului, care de altminteri nu avea să vie imediat, ci mai târziu, într-un timp ce nu se putea prezice, ci numai să asiste la desfășurarea procesului istoric, deslănțuit de forțele în luptă-forțele productive în deosebi, care aveau să ducă la triumful muncitorimii odată cu desființarea capitalismului.

Pentru acest final era suficient ca muncitorimea să se organizeze, să fie conștientă de procesul istoric pe care îl trăiește, și să poată prelua puterea, odată cu ivirea viitoarei societăți, care avea să fie cea socialistă.

În modul acesta, Marx a desbrăcat mișcarea socialistă de orice valoare etică, reducând-o la o atitudine, careia trebuie să se supună ca unei fatalități.

Noua mișcare era justificată exclusiv pe adversitatea de interese materiale dintre patroni și muncitori, pe lupta de clasă pe care Marx își întemeia întreaga explicație a istoriei.

Ca un profet biblic, evreul Marx anunță o lume nouă, care va veni lăsa nici un efort din partea muncitorimii, dar o lume materialistă ca și doctrina celui care o prevestea.

Polul acesta pasiv, pe care Marx îl rezervă mișcării socialiste, a făcut pe un autor socialist, Stammler, să spună că fundarea unui partid politic care ar vrea să favorizeze în mod conștient răsaritul zilnic al soarelui, n'ar fi o întreprindere serioasă!

Astfel cum era conceput, marxismul avea să fie desmintit în multe din prevederile sale, dintre care cea mai de seamă era cea a concentrării capitalului.

Dar lipsurile sale în ce privește justificarea unei mișcări ca cea socialistă, ce purta pe umerii săi, răspunderea pregătirii muncitorimii, chemată să conducă societatea de mâine, erau fundamentale și

aceste insuficiențe au dus la distrugerea marxismului.

În primul rând, marxismul ignora complet valoarea forțelor spirituale ca forțe creatoare ale istoriei, reducând dinamicul istoric la un reflex al realităților economice.

„Infrastructura crează suprastructura”

Din primul moment, marxismul a ridicat numeroase și violente critici chiar în sânul socialistilor. Astfel că, după moartea lui Marx, s'au adus doctrinele retușuri importante, de evreul Fr. Engels, unul dintre fondatorii marxismului, și mai târziu de alt evreu Ed. Bernstein, cari, au recunoscut că și forțele spirituale au o egală valoare în evoluția istorică, ajungându-se la formula interdependenței factorilor economico-spirituali. Dar prin aceasta s'a dărmat chiar esența doctrinului marxiste: *materialismul istoric*.

Reformismul și-a făcut loc din ce în ce mai mult în programele tuturor partidelor politice socialiste, cari, cu tot internaționalismul lor, au trebuit să țină seama de contingentele naționale.

Reacțiunea contra marxismului, începută în rândurile socialdemocrației, și în special a celei germane, înainte de războiul mondial, a avut o fază de eclipsare în primii ani ai revoluției bolșevice, pentru că ea continuă mai târziu cu același entuziasm.

Unul dintre ideologii partidului socialist german, Heinrich von Man afirma că marxismul este incapabil să justifice socialismul, pentru că dintr-o doctrină istorică, cauzalistă, nu se poate face o doctrină politică, prin însăși natura sa finalistă. Iar marxism cu căpeala nu merge.

Și apoi fără suflet, ci numai cu mintea rece, nu poți porni la o acțiune politică de masă, care cere în prim rând entuziasm și puterea de a voi atât mijloacele de luptă cât și scopul. Căci în definitiv, socialismul nu este decât o tendință către o ordine socială mai echitabilă decât cea actuală.

Nu poți fi socialist, dacă nu ai convingerea personală, bazată pe o concepție despre finalitatea vieții, despre drepturile și datorile individului în societate, în care, acesta nu este numai un factor de producție, ci este și o forță conștientă.

Acest scop al vieții nu poate fi numai satisfacerea nevoilor materiale. Menirea umanității constă în realizarea cât mai completa a adevărului, binelui și frumuseții.

Iar pentru aceasta, patria, națiunea, credința religioasă, sunt factori de progres, contra cărora socialismul nu poate lăsa o atitudine negativă, ci din potrivă, trebuie să-l considere ca forțe creatoare.

Astfel s'a ajuns la *spiritualizarea*

alțarea socialismului, care nu înseamnă decât renașterea sa, pe ruinele marxismului falimentar.

Și acest faliment l-au proclamat chiar acei ce au crezut și au jurat pe steagul lui Marx.

CRIZA

Profesor Octav Patriciu

Când vorbim de avânt sau de mizerie, ne referim de obicei la prețurile mărfurilor. Viața e grea, poporul nu are puțină să-și satisfacă cerințele traiului când obiectele se scumpesc și n'are cu ce le cumpăra. În genere, profanii cred că sunt prea puțini bani pe piață și că dacă s'ar găsi un mijloc să se înmulțească banii, deolăta s'ar revărsa belșugul. Realitatea este însă ceva mai complicată.

Scumpirea mărfurilor poate să stea în legătură și cu cantitatea monedelor existente, dar și cu cantitatea mărfurilor oferite spre vânzare. Dacă mărfurile sunt puține, e firesc că se vor cere prețuri mari, dar dacă moneda e și ea în mică cantitate, prețurile se micșorează. Se vede prin urmare că, mărimea prețurilor sau scumpirea traiului e o chestiune de raport între cantități de mărfuri și unități de măsură (moneda).

La noi, astăzi, prin criza mulți înțeleg sărăcie - mizerie și foarte mulți se jalează pe toate drumurile de lipsa banului spre a-și putea satisface cu ușurință cerințele traiului și a răspunde angajamentelor luate. Cred că e o mare greșală a ne plânge noi de sărăcie și de mizerie, căci în România, strictul necesar al poporului se satisface cu ușurință așa cum, în puține țări din lume, se poate trăi.

Nu putem însă tagădui existența crizei economice în care ne abatem. Și depresia economică nu există de când e lumea și oamenii mai în vârstă își amintesc de elz și la noi în 1884-1900 etc.

Însă, durata acestor crize a fost mai scurtă decât durata crizei actuale și cu efecte mai restrânse. Dece?

Aci apare un factor, care are rolul a ajuta popoarele să iasă din depresia economică. Acel factor este *creditul* sub toate formele sale. Și dacă pentru a avea un trai mai scump sau mai eficient (a fi mizerie sau belșug) e chestiunea raportului între cantitățile de mărfuri și moneda - nu mai puțin adevărat este că atunci când acest raport este amenințat, *creditul* vine și ajută economia națională, să treacă peste timpurile grele.

În țara noastră, Omul, care va trebui să ne redă încrederea și să asigure stabilizarea vieții economice, ne va ajuta să ieșim din criza actuală, ce ne macină națiunea, și va bine merita dela patrie.

Răscoliri sufletești

Neamul nostru românesc, al cărui suflet este plămădit din credință și vitejie, par'că stă sub ironia vremilor: când a fost subjugat, când a trăit „realizat... printr'alte țări”, după moicomul, dar plin de înțelepciune cuvânt al unui vâdlăc ardelean, a manifestat un gigantic eroism moral și național.

Dacă răscolști azi cartea trecutului, departe de a te culunda „ca într-o mare de vișuri dulci și senine”, te umpli de revoltă de celace este, față de celace a fost. Privind lucrurile, nu mai departe decât cu'n secol în urmă, dela generația lui Tudor Vladimirescu, care a alungat pe țanțoșii și până la aceea care a pregătit și a înălțat unirea cea mare a tuturor românilor, toate sunt generații de eroi.

Viața lor, ca o jertfă continuă adusă pe altarul patriei, nu avea scop în sine, ci rostul ei era numai și numai în serviciul neamului.

Cu această falangă de eroi în urmă, ne așteptăm ca virtuțile creștinești și cetățenești ale acestui popor să se înmulțească și să crească, să avem astăzi nu numai o Română „liberă” și „mare”, dar și „fericită”.

România de astăzi numai fericită nu se poate numi.

Atâtea teze crispate se văd, atâtea vorbe grele se aud, atâtea nemulțumiri se înalță, atâtea nedreptăți se fac, torent de nenăvărită amărăciune pretulind, încât România „liberă” și „mare” de astăzi, este România „nelericită”.

Auzi atât de des spunându-se: „O, ce bine era în România înainte de războiul cel mare! Trebuie să om la locul lui, lucrurile mergeau bine și erau toți mulțumiți”. Este un adevăr acesta, nu a vorbe goale.

Nu însemnează însă de aici, că frații, cari, cu brațele larg deschise, cu vorbe de binecuvântare pe buze și cu lacrimi de bucurie în ochi, au primit unirea cu noi, ar fi cauza tuturor marilor și multelor nemulțumiri de astăzi. Nu, fermecă Dumnezeu!

Cauza este alta. Când apele se întâlnesc, chiar dacă înainte fiecare curgea liniștit și limpede, deodată se turbură. Nisipul și murdăria se ridică și se coboară par'că săcălițe de o mână nevăzută.

Altfel era fiecare lini la locul lui.

După unire, din cauza unei inevitabile confuzii în spirite, valorile s'au răsturnat. Multe „cunoaște” care trebuiau să rămână deapurturi ascunse ochilor noștri, au ieșit în priveliște, apăsându-se în locuri de cinste, turburând prin prezența lor acolo viața noastră a solitească, prefăcându-o, orișind-o într'altă, încât nu se mai cunoaște unde este adevărata viață și unde este cea falsificată. S'a ajuns chiar de se lăsa răd drept bine și invers.

Deamoi, și pe țară blagoslovită de Dumnezeu oala România. Tot ce ne trebuie s'ar putea găsi în ea. Și totuși așteptăm atâtea lipsuri.

„Bună țară, rea locuință”. Așteptăm ca apele să se limpezească, dar se pare că mai rău se turbură. Încă am îndurat, după vremi, jugul lucrărilor sau altui străin, nu putem să suportăm jugul celor

mai mizerabili dintre noi. Clasa înalțărilor ne cheamă să nu facem datoria: de buni creștini și buni români.

S'a aprins o lumină în acest coș de țară, și în razele ei se arată adevărul român. Împreună cu el să începem luptă dăruș nu numai pentru restabilirea valorilor, dar și pentru o împesare mai adâncă a sufletelor noastre și o purificare a vieții românești.

Să nu se uite că oamenii provoacă evenimentele și le dau un curs anumit. Dar nu oamenii medocri, cari se acomodează cu orice situație, plătându-se ca treasta, după cum bate vântul; ci oamenii, în sufletul cărora s'au acumulat și se răstărg cu frăgezime cele mai adânci și mai alese simțiri ale neamului lor, conturate precu, cu lini de foc și care-l împing tumultuos în lupta pentru păstrarea și dezvoltarea lor, cu riscul oricărui sacrificiu.

Astfel de oameni se mai găsesc; numai că ei nu sunt uniți.

Diacon Tănase I. Bratu
Profesor

ALEGERILE DELA BAROU

În urma recentelor alegeri dela barou, au fost declarați aleși: D-l Vasile Antonescu ca Decan precum și următorii membri în consiliul de disciplină: dd. Miron Morjunc, C. Barbu Teodorescu, V. Trandaf, C. Tegăneanu (care a dovedit că se bucură de cel mai mare număr de simpatii printre colegi) C. Jilleanu și Ath. Păpescu.

Realegerea ca Decan al corpului de avocați din Buzău a D-lui V. Antonescu și a unora din membrii vechiului consiliu precum și individualitatea noilor membri stau mărturie că s'a avut în vedere să se încredințeze conducerea intereselor morale și materiale ale distinsului corp de intelectuali buzoeni unui om care — într-o viață de muncă onestă pe ogorul dreptului, s'a identificat cu însăși profesia de avocat pe care a gătit s'o exercite cu energie și demnitate, călăuzind totodată primii pași în spinoasa practica de avocat a atâtor tineri stagiari.

S'au mai ales în consiliu o serie de elemente care, fiind tot atât de valoroase pe terenul profesional, au prezentat suficiente garanții că știu să deosebească mai bine decât alții interesele lașuralnice și trecătoare, de acelea permanente și generale ale adevăraților profesioniști și auxiliari ai justiției.

Uram D-lui Decan și vredniciei sale echipe de consilieri, labândă și spor la lucru în opera îngrată de organizare și apărare profesională și în eforturile pentru asigurarea unei cât mai înalte și fecunde colaborări între magistratura și baroul local, atât în interesul vrednicilor nacerdoși ai Dreptății cât mai ales spre binele și propagarea orașului și județului Buzău.

N. N. M.